

Прекрасна си, мила Родино!

Силно ще те обичаме и винаги ще те носим в сърцето си. Прекланяме се пред твоите хубости, древно и героично минало, величие и гордост! Никога няма да ни омръзне да те кръстосваме надлъж и нашир, защото винаги ще има с какво да ни омайваш и запленяваш.

И тази пролет проведохме екскурзия, посветена на майските празници. Всички останахме очаровани от чистотата и красотата на обектите, които посетихме. Разград с хубавия, просторен център, широки тротоари/без паркирани автомобили по тях/, много зеленина и цветя; Русе, с европейския си вид, интересните музеи, хубавата беседа, която изслушахме в къщата Калиопа. В Свищов пристигнахме след обяд, тъкмо беше приключило честването на Алеко Константинов – 114 години от неговото убийство – 11 Май 1897 г. Много ни впечатли музеят, а уред-

ничката се трогна, че донесохме цветя за Алеко от балчишките градини. Колко приятно бяхме изненадани от хубавия хотел, съвсем нов, прекрасно обзаведен, а вечерята беше в много уютна механа, с чудесен оркестър и певица, която пяха специално за нас. Сутринта посетихме старата църква, построена Уста Кольо Фичето – великолепна архитектура, много стари стенописи и икони, а на входа с въртящи колони, на които си пожелавах най – съкровено желание. Останахме много впечатлени. А гледката, която ни очакваше на Крошунските водопади беше зашеметяваща.

Пътувайки към Ловеч – градът на люляците, вече усещахме неговия аромат. Ловеч е прекрасен, чист, „Вароша“ ни предложи чудна гледка към средновековната крепост. Мостът на Кольо Фичето над р. Осъм привлича много посетители, величественият па-

метник на Левски внушава чувства на национална гордост. Градът е известен още от XII век като Алтън Ловеч. Възрожденските къщи го правят много привлекателен. Отбихме се до Кърчинското ханче.

С болка и умиления зе докоснахме до земята, до плета, където е бил заловен великия апостол. Разгледахме музея, направихме си снимка на паметника на най – безсмъртния борец се за свобода – **ВАСИЛ ЛЕВСКИ**.

Не пропуснахме и града на Рачо Ковача – Габрово, в Божия храм запалихме свещичка за здраве. С вълнение пътувахме към Къпиновския манастир „Св. Николай Чудотворец“, разположен на брега на р. Веселина. Красив манастир, основан през 1282 г. по време на цар Константин Асен – Тих. През Турското робство манастирът е опожаряван, разрушаван, но в 1856 г. братята Теодосий и Кесарий Хорозови от г. Елена дават голяма сума за неговото възстановяване.

Къпиновският манастир е едно от просветителните и революционните и револуционните огнища. През 1794 г. на манастира е Софроний Врачански, където прави своя препис на „История славянобългарска“. Манастирът играе важна роля при подготовката на Априлското въстание. През Руско – турската освободителна война край манастира станала голяма битка, а някои от загиналите руси са погребани тук. Манастирът впечатлява много със зрелищната композиция „Страшният съд“, дело на Иван Попович. Манастирската

църква е богата с много стари икони от XVIII век, има икона на „Св. Сергей Къпиновски“, „Св. Илия“, „Св. Димитър

на кон“, „Св. Богородица с пророците“, „Христос с апостолите“.

Красиви са иконостасните двери с резбени елементи, характерни за тревненските резбари. От XVIII век е резбеният владишки трон. В двора на Къпиновския манастир има кладенец – аязмо. Чисто, подредено, с много цветя, зеленина, чудесна природа, хубав въздух, наблизо се намират красивият Къпиновски водопад. Удовлетворени от всичко видяно, се отпразнихме към възрожденска Елена – град от 1860 г. Родно място на Стоян Михайловски, Иларион Макариополски, Петко Тодоров, известен със старата Даскалоливница, църквата „Св. Никола“ – вградена под земята, за да не бъ-

де забелязвана от турците по време на робството. Направи ми впечатление, че към екскурзията, в чест на 135 г. от

твоите шуми гъсти, и цветята и водите, агнетата глъсти. И божурът, и тревите,

останат незабравими спомени. Клубовете са културни центрове към Общината, в тях се разгръща културно-масова,

Априлската епоха е поставен величествен паметник на Магхаган.

Поклон пред неговото дело:

Възхитихме се и на този красив възрожденски град, подреден и чист. Не подминахме и Сливен – градът на стоте войводи, на Хаджи Димитър и Георги Чинтулов, с прекрасната гледка на Карандила. А когато преминахме през прохода „Вратника“, за да се върнем на север, вековната букова гора ни покори със своята хубост и прелест. Само перото на Любен Каравелов може така да възпее.

„Хубава си моя горо,
миришеш на младост...
Твоите буки и дъбове,

твоята прохлада, всичко казвам понякогаш като куршум пада на сърцето, което е винаги готово да поплаче, кога види в природата ново. Който веднъж те погледне той вечно желае, че не може под твоите сенки да изтлее...“

Хубава си, Българии мила, с блага и добрини обилна, не бихме те заменили с никоя друга. Ще те обичаме во веки веков.

Мили пенсионери, и тези, които все още не членувате в пенсионерските клубове, няма нищо да загубите. Напротив, ще спечелите много приятели, хубави преживявания, ще ви

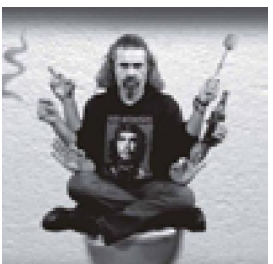
ва, просветна, просветна и идейно-възпитателна дейност. Мили пенсионери и тези, които все още не членувате в пенсионерските клубове, посещавайте клубовете, няма нищо да загубите.

Напротив ще спечелите много приятели с хубави преживявания, ще ви останат незабравими спомени.

Клубовете са културни центрове към общината, в тях се разгръща културно – масова, просветна и идейно – възпитателна дейност. Много сме, здраво сме стъпили на земята и много държим на корените си. Нека бъдем заедно.

Председател на клуб „Здраве“
Т. ХАРИЗАНОВА

Зачервиха ни се ушите от срам

Това се случи, когато присъствах на музикалния поетичен спектакъл „Разклати след употреба“. Така се казва и книгата на режисьора Андрей Слабаков.

На 19 май от 18 часа в крайбрежния ресторант „Реджина Мария“ се проведе за мен този псевдорецитал – пасквил, в който липсваше /в обявата ги имаше/ балет и

камерен дамски оркестър.

Сред присъстващите забелязах председателя на ОбС Стефан Павлов, поета-драматург Стефан Цанев, актрисата Доротея Тончева, художника Иван Йотов, певицата Мариана Попова и др.

Творенията на автора бяха рецитирани от Катерина Евро, Ернестина Шинова и Камен Балкански. Първите 5 – 6 стиха бяха аплодирани от публиката. След това напъните на автора бяха оценени с единични, срамежливи ръкопляскания. После всичко ста-

на сиво, но когато Катето Евро обяви, че ще изпълни „Курва“ и че това стихотворение не се отнася за нея, публиката се оживи. Отвсякъде бликаше вулгаризъм, нецензурни сравнения и анализи. От 40 години чета поезия. За първи път чух римите: „пюпон – сюргон“, „педераст – храст“ и т.н. Как да не потънеш от срам. Благодарих на Господ, че в залата нямаше деца...

А от долу на корицата на книгата пише, че това е писоарна поезия и след като знам, че авторът е завършил НАТФИЗ, си

помислих за авторитета на учебното заведение, в което е учил. Като член на литературен клуб „Йордан Кръчмаров“ Балчик се почувствах ошетен, унижен и ограден в собствения си дом, наречен любов към истинската поезия.

Лошото е, че тази книга е издадена от ИК „Захарий Стоянов“ начело с Иван Гранитски, къша, издала поредица книги на българската класика.

Мили читатели, тази книга има стойност 14 лв. и по понятни причини не я закупух. Това сторих на следващия

ден, но за тези пари си купих 3 книги: на поета – драматург Иван Пейчев – „Не цаках есента“, на нежния Христо Фотев – „Пейзаж от думи“, на примата в българската поезия Елисавета Багряна – „Вечната и святата“. Вярвайте ми, тук има какво да научим, най-важното какво да запомним. Сами ще се убедите. За разлика от книгата „Разклати след употреба“ на „почетния мангал“ на Каварна, възпитаника на НАТФИЗ, на когото пожелавам здраве, да остави за миг писалката, за да се рад-

ва по-дълго време на своята Ернестина, а тя да ни радва нас, зрителите, както досега.

Понеже ходихме колективно от литературния клуб на този рецитал, всички бяхме възмутени от чутото. Донка Гроздева от нашия клуб прати на А.Слабаков по Фейсбук това послание:

Дар от Балчик
Пристигна поетът,
страхотен, велик,
най-много продаван,
почти жив класик.
Къдри разтърси, облеци очи,
почти гениален, нима не личи?!

Жена му, с усмивка, с трептящи ръце, прелестно-лека, като перце, с глас ангелски зарецитира...

и о-о-о-о-о с воня се изпълни всемира.

Лайна/ захвърчаха големи и малки, Дупета, гъзета и разни близалки...

Със смрад ни затрупа поетът велик, затуй дар му даряваме Лайно/ от Балчик...

Донка Гроздева получила отговор „Благодаря“, придружен с усмивка.

Георги ЙОВЧЕВ

